

været ved godt Mod, og har det somme Tider knebet, har jeg bare prøvet at tage fat med friske Kræfter — men i Dag brast Taalmodigheden rigtignok, jeg har ikke en Smule tilbage — —»

Fru H. maatte styrke sig med et Glas Vand, inden hun kunde fortsætte: »Sagen er, ser De, at jeg nu til Efteraaret tænker paa at udvide mit Pensionat og har lejet en Lejlighed, der støder op til min. Til den ny Lejlighed hører en Telefon, som jeg vil overtage. Saa gaar jeg i Dag til Telefonkontoret for at faa Kontrakten overskrevet paa mit Navn. »Er De ugift?« fik jeg til Svar paa min Forklaring. — »Nej.« — »Er De da Enke?« lød det næste Spørgsmaal. I Tvivl om, hvad jeg skulde svare, da jeg ikke i 5 Aar har hørt fra min Mand, spurgte jeg, hvad det kom Sagen ved, da det dog var mig, der baade skulde bruge og betale Telefonen. Men saa lige til var Sagen ikke. — »Har De en Mand, er det naturligvis ham, der skal underskrive Kontrakten.« — »Men jeg har ingen Anelse om, hvor han er,« svarede jeg, som nu begyndte at blive utaalmodig, — »skulde jeg maaske forskrive ham hjem fra Amerika eller Australien for at underskrive en Telefonkontrakt?« — »Ja, som

De vil, men Deres Navn — en gift Kvindes duer ikke — saadan er Loven.« — Den unge Mands Tone var ubeskrivelig overlegen. — »Er Loven virkelig saadan,« svarede jeg, saa er det paa Tiden, at den bliver forandret,« — og saa gik jeg sporenstregts her hen for at blive indmeldt i Valgretsforeningen.

»Duer ikke!« udbrød Fru H. bittert. »Jeg følte det, som jeg fik et Slag i Ansigtet, saadan skammede jeg mig, da jeg listede mig ud derfra. Alle disse svære Aar har jeg hæderligt stræbt for at forsørge mine Børn og skaffe dem en god Opdragelse; jeg har punktligt betalt mine Skatter til Stat og Kommune, — og saa bliver jeg behandlet som et umyndigt Barn eller en Forbryder. Er Sveriges Lov saadan mod Sveriges Kvinder, saa er det sandelig paa Tiden, at vi slutter os sammen for at faa den forandret, saa den kommer i Overensstemmelse med Retfærdighed og sund Fornuft.«

Og saa gik Fru H. sin Vej med raskere Ryg og fastere Skridt end ellers — hun var tydeligt nok kommen til Indsigt om sit Menneskeværd — skønt hun var gift.

Lidt om Mrs. Gilmans Theorier.

Ved Astrid Prip.

(Sluttet).

Husfruens Indre er en Blanding af Fakta og Følelse, der er uforholdsmæssigt udviklet og derfor usund. Den første Følge af det bestandige Liv i Hjemmet er, at Personligheden stilles for meget i Forgrunden. Hjemmet er et Drivhus for personligt Følelse; Kærligheden bliver dær overordentlig stærk, ofte sygelig.

Manden tror, han synes om denne Kvindetype; han nægter bestemt at tænke sig nogen anden, og alligevel har hans almindelige Utilfredshed i hendes Selskab været noget, lagttagere til alle Tider har drøftet. End ikke Hvedebrødsdagene gaar nu fri. Vittighedsbladet »Punch« havde et trist Billede af et nygift Par, som paa deres Bryllupsrejse sad trætte og kede paa en Bænk. »Vilde Du ikke ønske, en Ven kom gaaende?« spurgte hun. »Jo, endog en Fjende,« svarede han.

Mænd siger, at kvindeligt Selskab er trættende og kedeligt, at Kvindekønnet er »kedeligt og dumt«. Det er ikke saa, men deres Mangler skyldes, at de er bundne til Hjemmet. Hun har ingen andre Kammerater end sin Mand; han skal være »hele Verden« for hende; men der har aldrig eksisteret en Mand, der kunde erstatte Verden. Manden behøver en Hustru — og har hende; han behøver ogsaa Verden — og har den. Konen behøver Manden — og har ham, men hun behøver ogsaa Verden — og har Manden i Stedet. »Hvad andet skulde hun behøve,« siger han forbavset, »jeg elsker hende og er god imod hende; hun har Børnene, og hun har mig, hvad andet skulde hun behøve?« Hvad andet trænger h a n til? Han har hende, Hjemmet og Børnene, er det ikke nok? Nej, han trænger til at bevæge sig frit imellem Men-